120

BAKONYI KARSZTVÍZ

BAKONYKARSZT VÍZ- ÉS CSATORNAMŰ Zrt.

XXV. ÉVFOLYAM 3. SZÁM | A ZRT. LAPJA | 2020. SZEPTEMBER

Népes mezőny gyűlt össze a horgász verseny helyszínén, a lőrintei Kis-tónál. Képünk az eredményhirdetés után készült

A Teker-A-Karszt túra résztvevői a Balaton keleti medencéjét kerülték meg. A társaság megpihent a balatonvilágosi Magas-parton

10 éve rombolt életeket a vörös-iszap katasztrófa

TARTALOM

FELÜGYELETI AUDIT ÉS ÁTTÉRÉS AZ ÚJ SZABVÁNY SZERINTI MŰKÖDÉSRE ... 2

A WATERMETER FEJLESZTÉSE ... 2

ÚJ KÖNTÖSBE ÖLTÖZÖTT A KÖZPONTI IRODAÉPÜLET ... 2-3

HOME OFFICE A VESZÉLYHELYZET EGYIK „MUNKAVÉGZÉSI" FORMÁJA ... 4-5

55 ÉVE TÖRTÉNT... FELKÉSZÜLÉS A „DERÍTŐMŰRE" ... 6

10 ÉVE TÖRTÉNT VÖRÖSISZAP-LAVINA ... 7

NYUGDÍJBAN A „PALOTAI IKREK" ... 8-9

VIII. TEKER-A-KARSZT ... 10

LÓGAT-A-KARSZT 2020. ... 11

HUMÁN HÍRMORZSÁK ... 12

ÖRÖKKÉ ZOLI BÁCSI ... 12

KÖZPONTI LABORATÓRIUM
FELÜGYELETI AUDIT ÉS ÁTTÉRÉS AZ ÚJ SZABVÁNY SZERINTI MŰKÖDÉSRE

A Nemzeti Akkreditáló Hatóság (NAH) az MSZ EN ISO/IEC 17025:2005 szabvány szerinti akkreditált státuszt Központi Laboratóriumunk részére odaítélte, 2017. október 19-től 2022. október 19-ig.

A Hatóság az akkreditált státusz odaítélésének alapjául szolgáló körülmények fennállását, valamint az Ügyfél felkészültségét (miszerint folyamatosan megfelel-e az akkreditálási követelményeknek) rendszeres felügyeleti vizsgálati eljárás keretében ellenőrzi – az akkreditált státusz maximum 5 éves időtartama alatt – összesen 3 alkalommal. Az első felügyeleti vizsgálati eljárás az akkreditált státusz megadásától számított egy éven belül történik, ez esetünkben 2018. szeptemberben valósult meg.

A második felügyeleti audit idén tavasszal volt esedékes. Ezzel együtt azonban – jogszabályi kötelezés értelmében – az akkreditált státusz fenntartásához új MSZ EN ISO/IEC 17025:2018 szabvány szerinti irányítási rendszerre 2020. október 31-ig át kell térnie az akkreditált szervezeteknek. (Ezt a határidőt a pandémia miatt időközben 2021. május 31.-re módosították.) Laboratóriumunk az áttérést a felügyeleti audit keretében tervezte megtenni. Ehhez az új szabvány követelményeinek megfelelően az irányítási dokumentációt elkészítettük, alkalmazását – az előírt 3 hónap jártasság biztosítása érdekében – 2019. december 1-én bevezettük. A dokumentációt elfogadták, kijelölték a szakterületenkénti minősítő auditorokat, és 2020. május 14-re kitűzték a helyszíni szemle időpontját. A kialakult veszélyhelyzetre tekintettel, a szemle távértékelés keretében valósult meg. Eltérést, hiányosságot nem állapítottak meg, az Értékelő Csoport véleménye szerint „a munkavállalók elhivatottsága, szakmai felkészültsége, jártassága kimagasló, a folyamatok nyomon követhetősége, dokumentálása kiváló.”

A Nemzeti Akkreditáló Hatóság a Központi Laboratórium részére odaítélt 2017. október 19-től 2022. október 19-ig érvényes MSZ EN ISO/IEC 17025:2005 szabványnak való megfelelőséget igazoló akkreditált státuszt 2020. június 4-től, már az MSZ EN ISO/IEC 17025:2018 szabványnak való megfelelőségre tekintettel tartja fenn.

H. A.-né.

A WATERMETER FEJLESZTÉSE

A felhasználói igényekre figyelemmel, az online Ügyfélszolgálat, azon belül a WaterMeter felületen fejlesztéseket végzett a BAKONYKARSZT Zrt. A felhasználók eddig a weboldal ezen részén az átlagmennyiségeket tudták rögzíteni, ezt követően viszont a regisztrált felhasználók már innen is indíthatják víz- és csatornadíj számláik kifizetését. Egyszerűen, kényelmesen, akár otthonról is intézkedhetnek.

Az új felület élesítését követően a felhasználók naprakészek lesznek a számláik rendezését illetően, illetve bízunk benne, hogy a Társasághoz kevesebb dupla befizetés fog érkezik a jövőben.

A további fejlesztés célja, hogy az új WaterMeter felületet optimalizáljuk az okostelefonok kijelzőihez is. Így nem kell külön alkalmazást letölteni majd a felhasználóknak, hanem a mobiltelefonjuk böngészőjében is megnyitható lesz a weblap, a kijelző méretéhez igazított elrendezésben és méretben.

K. A.

ÚJ KÖNTÖSBE ÖLTÖZÖTT A KÖZPONTI IRODAÉPÜLET

Társaságunk Veszprém, Pápai út 41. szám alatti telephelyén álló, négyszintes (földszint + 3 emelet) irodaépülete un. szendvicspanel elemekből épült, rossz hőszigetelő paraméterekkel. Ennek következtében, a hideg évszakokban az épület fűtése a jelentős hőveszteség miatt csak nagy hőenergia ráfordítással volt megoldható. Ugyanakkor a meleg évszakokban – különösen a hőségriadók időszakában – az irodaépületben dolgozó kollegák hatékony munkavégzésének feltételei nem mindig voltak biztosíthatók. (Noha volt erre törekvés, mint például a Vezérigazgató Úr által 2018 augusztusában engedélyezett „Dress code”, ami lehetővé tette az urak számára a hosszabb szárú rövidnadrág és „nem zárt lábbeli” viselését).

A fűtési energia csökkentése, illetve a nyári meleg időszakokban a kollégák komfortérzetének javítása érdekében Társaságunk éveken át próbált pályázni pénzügyi forrásokra. A meghirdetett pályázati feltételek miatt azonban sajnos sikertelenül pályáztunk. Ebben az időszakban több lehetséges megoldást is vizsgált a cégvezetés. Ilyen volt például az irodaépület helyiségeinek temperálása légkondicionálással. Ez a műszaki megoldás – az erre vonatkozó számítások és szakértői javaslatok alapján – az épület villamos energia fogyasztásának drasztikus növekedéséhez vezetett volna, ennek minden hátrányával együtt. Így például a megnövekedett „villanyszámla” mellett az irodaépület jelenlegi villamos energia felhasználására méretezett belső hálózatát is cserélni kellett volna.

A fenti okok miatt a cégvezetés az épület ütemezett, Társaságunk saját pénzügyi forrásaiból finanszírozott, külső hőszigetelése mellett döntött. Első lépésként a lapostető hőszigetelése valósult meg. A kivitelezési munka előkészítése (pályáztatás, szerződéskötés stb.) 2019 februárjában kezdődött, a kivitelezési munkák befejezési határideje május 31. volt. A hőszigetelési munkák az építési szerződésben rögzített határidő előtt, az előírt és elvárt minőségben, hiánypótlás előírásának szükségessége nélkül elkészültek. (A tetőszigetelés BACHL-NIKECELL, EPS 100 típusú, 20 cm összvastag-

ságú expandált polisztirol táblák felhasználásával készült, Rhenofol CV 1,5 mm-es lágy PVC szigetelőlemez borítással.)

Vezetőségünk döntése alapján idén, 2020-ban az irodaépület hőszigetelése a homlokzati falakkal folytatódott, két ütemre bontva:

- I. ütem:

- A Pápai út felőli és a fejépület felőli homlokzat közel 600,0 m² felületén 20 cm vastag hőszigetelés, „BAUMIT" típusú komplett rendszerrel (BAUMIT PRO THERM-EPS 80), vakolatkészítéssel, színezéssel.

- A 63 db külső nyílászáróhoz „ZSALUZIA" típusú árnyékolástechnikai rendszer gyártása, szerelése, elektromos motorokkal, automatikus szélérzékelőkkel, helyiségenként távirányítós működtetéssel.

- II. ütem:

- A belső udvar felőli és a teherporta felőli homlokzat közel 900,0 m² felületének hőszigetelése, az I. ütem szerinti műszaki megoldással, a külső nyílászárók árnyékolása nélkül.

Lapzártánk idejére a fejépület felőli és a Pápai út felőli homlokzatok, az árnyékoló-rendszer próbaüzemét is beleértve elkészültek.

A homlokzatra felszerelt, a rendszer részét képező két szélérzékelő a zsaluziák viharkárosodás elleni védelmét hivatottak ellátni. A beállított szélsebességnél nagyobb széllökések esetén (ami jelenleg a beállítható maximum értéken, azaz 45 km/h-án van), az irodákba rendszeresített távkapcsolókat felülbírálva a központi vezérlő felhúzza az összes, éppen leengedett redőnyt, meggátolva így a lamellák esetleges károsodását. A beépített zsaluzia-rendszer az ország egyik legjobb és legmegbízhatóbb gyártójától származik (magyar termék) és reményeink szerint – az ablakokra eső közvetlen napsugárzás „elhárítása" révén – tovább csökkenti majd az irodák és egyéb helyiségek belső hőmérsékletét.

Az épület homlokzatán található tucatnyi régi, korrodált és korszerűtlen, a megújuló homlokzathoz nem „passzoló" mellvéd helyébe új, elektrosztatikus porszórással (un. „szinterezéssel") festett mellvédek kerültek a Pápai úti homlokzatra, illetve kerülnek fel a belső udvar felőli homlokzatra.

Az épület teljes, külső hőszigetelésétől – a nem elhanyagolandó esztétikai megjelenés mellett – a fűtési költségek jelentős csökkenését, illetve a nyári időszakban a munkakörülmények lényeges javulását várjuk.

Fülöp Mihály

HOME OFFICE

A VESZÉLYHELYZET EGYIK „MUNKAVÉGZÉSI” FORMÁJA

Az otthonról történő munkavégzés lehetősége nem új találmány, hiszen eddig is voltak ilyen formában elérhető munkakörök. A járványhelyzet azonban szinte “beletolta” a munkáltatókat a home office szélesebb alkalmazásába. Persze nem lehet minden munkakörre ráhúzni ezt a fajta változtatást, azonban ahol csak lehet, áttértek az otthonról való feladatvégzésre.

A 2020. március 11-én Magyarország egész területére kihirdetett veszélyhelyzetben Társaságunk is alkalmazta a rugalmas foglalkoztatási keretek között történő munkavégzés eszközét, a home office -t (otthoni munkavégzést) a hatékony működés biztosítására. Erre vonatkozóan készített „home office” szabályzat a munkavégzés kereteit, a „home office”-ban érintett munkavállalók jogait és kötelezettségeit határozta meg és a járványügyi veszélyhelyzet megszűnéséig szólt.

Mit is jelent pontosan a home office?

A home office, avagy otthoni munkavégzés tulajdonképpen egyfajta távmunka. A Munka Törvénykönyvében található távmunka azonban mégsem egyenlő a home office alatt értendő otthoni munkavégzéssel. A különbség lényegében az, hogy a távmunkáról a munkaszerződésben előre rendelkeznie kell a feleknek. Tehát ez konkrétan szerepel a munkavállaló szerződésében. A járvány miatt kialakult kijárási korlátozás azonban életre hívta azt az otthoni munkavégzést, amelyről egy kormányrendelet szerint nem kötelesek előre megegyezni. A munkáltató ugyanis egyoldalúan rendelkezhet arról, hogy az alkalmazottak home office-ban teljesítsék a kötelezettségeket.

Mi a különbség a home office és a távmunka között?

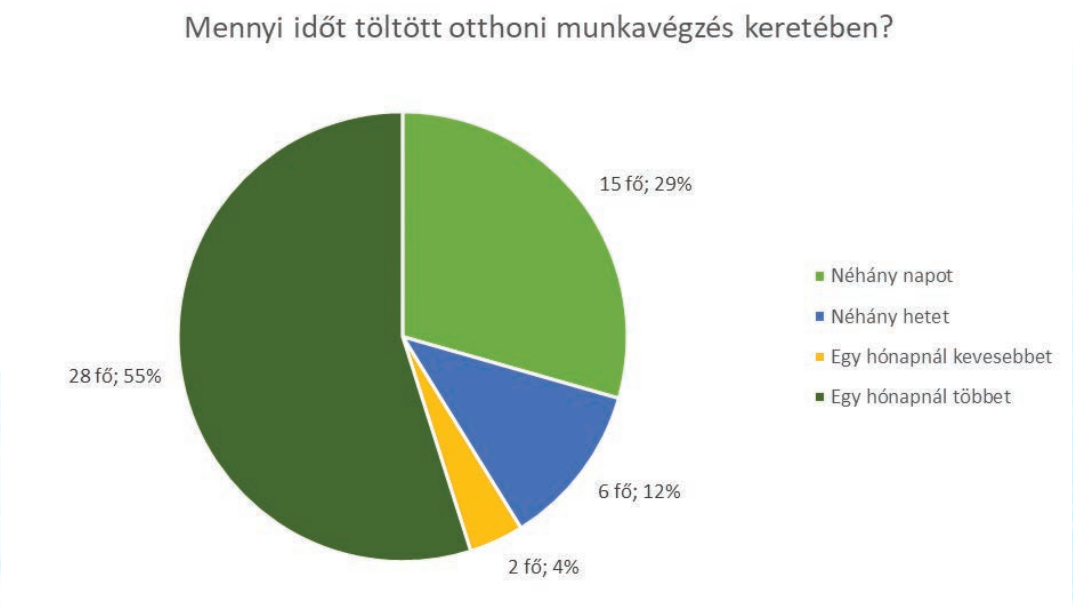
A távmunka a Munka Törvénykönyvében eddig is egy szabályozott forma volt, míg a home office fogalmát nem fogjuk a sorok között megtalálni. Az otthoni munkavégzés azonban igenis létező és egyre népszerűbb, amihez a gazdasági szereplők is igyekeznek felzárkózni. Munkajogi szempontból a két fogalom között az a különbség, hogy távmunkáról előre rendelkeznie kell a feleknek a szerződésben. A home office tevékenység pedig csak bizonyos ideig tart, ahogyan a járványhelyzet miatt tapasztalják is sokan. Tehát a gyakorlati oldala a home office-nak, hogy a korlátozások megszüntetésével és a járvány lecsengése után a munkaviszony visszaáll a szerződés szerinti formára. Érdekessége még az otthoni munkavégzésnek, hogy nem feltétlenül csak a munkáltató rendelheti el. A munkavállaló is kérelmezheti, hogy otthonról dolgozhasson.

A home office talán legnagyobb előnye, hogy a munkavállaló otthona nyugalmában, a kávéját kortyolgatva, akár az ágyába bekuckózva végezze el feladatait. Kinek ne lenne ez álommunka? A munkáltatónak azonban gondolnia kell arra, hogy munkavédelmi szempontból is megfelelőek legyenek a körülmények. A szerződésben rögzített távmunkánál megadott telephelyen, vagy előre egyeztetett, munkavédelmi szempontból is megfelelő helyen történik a munkavégzés. Home office értelemszerűen a munkavállaló otthonában lehetséges, illetve a tartózkodási helyén, ami lehet akár albérlet is. Érdemes ilyenkor is lefektetni azokat a szabályokat, amiket a munkáltató fontosnak tart, a balesetek elkerülése érdekében.

Felmerül az a kérdés is, hogy mit szükséges biztosítani a munkáltatónak az otthoni munkavégzéshez a home office szabályai szerint?

A munkavégzéshez szükséges eszközöket a munkáltató kötelessége biztosítani, még home office-ban is. Persze lehet olyan eset, hogy másban egyeznek meg a felek, viszont a munkavédelmi szempontokat ekkor is szem előtt kell tartani. Nem véletlenül gyakori, hogy otthoni munkavégzéshez külön számítástechnikai eszközt biztosít a munkáltató. Egyfelől ennek az eszköznek garantálni tudja a megfelelő működését, másfelől pedig adatvédelmi szempontok miatt is kedvező megoldás. Arról is megállapodhatnak, hogy a munkáltató állja az internet szolgáltatás díját, mint a munkavégzéshez szükséges kelléket.

A munkáltató a home office szabályai szerint rendelkezhet úgy, hogy az általa munkavégzés céljából biztosított eszközt ne lehessen egyéb tevékenységekre használni. Tehát a munkavállaló például ne folytathasson magánlevelezést a “szolgálati számítógépről”, vagy a tabletet, okostelefont magáncélra ne tudja használni. Az eszközön túl talán még fontosabb a rajta tárolt érzékeny adatok, üzleti titkok védelme. Ezért a munkáltató meghatározhatja, hogy az adatok védelme érdekében a számítástechnikai

eszközt hogyan és milyen módon kell tárolni, elzárni.

Számos „egyéb” kérdés is felmerül a munkavállalókban: Járnak-e szünetek a home office alatt? (ebéd, dohányzás stb.) Kell-e túlórázni? Ha igen ugyanúgy jár a túlóradíj, mint eddig? Változnak-e a bérek és az egyéb juttatások (munkába járás költségei, utalványok stb.)? Lehet-e szabadságot kivenni vagy betegszabadságra menni a home office szabályai szerint? Megszüntethető-e a munkaviszony a home office ideje alatt? Cikkünk terjedelmi keretei miatt ezekre nem térünk ki. Az viszont általánosan leszögezhető, hogy a munkáltatónak az otthoni munkavégzés belső részletszabályait közölnie kell a dolgozóval, mielőtt megkezdi az otthoni munkavégzést. Bármilyen változtatás is jön létre menet közben, arról a feleknek meg kell egyezniük.

Amennyiben a home office-nak, mint intézménynek a jövőjéről gondolkodunk érdemes figyelni arra, hogy sokan vélekednek úgy, hogy a járványhelyzet elmúltával is szívesebben dolgoznának otthonról, azonban ez a fajta home office csupán ideiglenes. Az is lehet, hogy azokban a munkakörökben, ahol ez megoldható, a járványt követően népszerűbbé válik a távmunka. Ez a forma ugyanis nem csupán eseti jelleggel, hanem hosszabb időn keresztül is fenntartható. Talán több gazdasági szervezet értékeli át a távmunkában foglalkoztatás előnyeit, így végső soron hasznos gyakorlati vonatkozású lehet a járványhelyzet. A nagyvilágban ennek már mutatkoznak jelei.

Home office a BAKONYKARSZT Zrt-nél

A „kitekintés” után vizsgálódjunk egy kicsit berkeinken belül!

A home office „intézményét” a BAKONYKARSZT Zrt-nél is a veszélyhelyzet generálta. Nem volt meg a kultúrája és azt gondolom, sok kolléga képzeletében sem fogalmazódott meg az otthoni munkavégzés gondolata. Tény, hogy nem minden munkakör és nem minden kolléga alkalmas az otthoni munkavégzésre. Az is tény, hogy a home office munkavégzés gyermek/gyermekek mellett igen nehéz, és az informatikai háttere is más-más a családoknak.

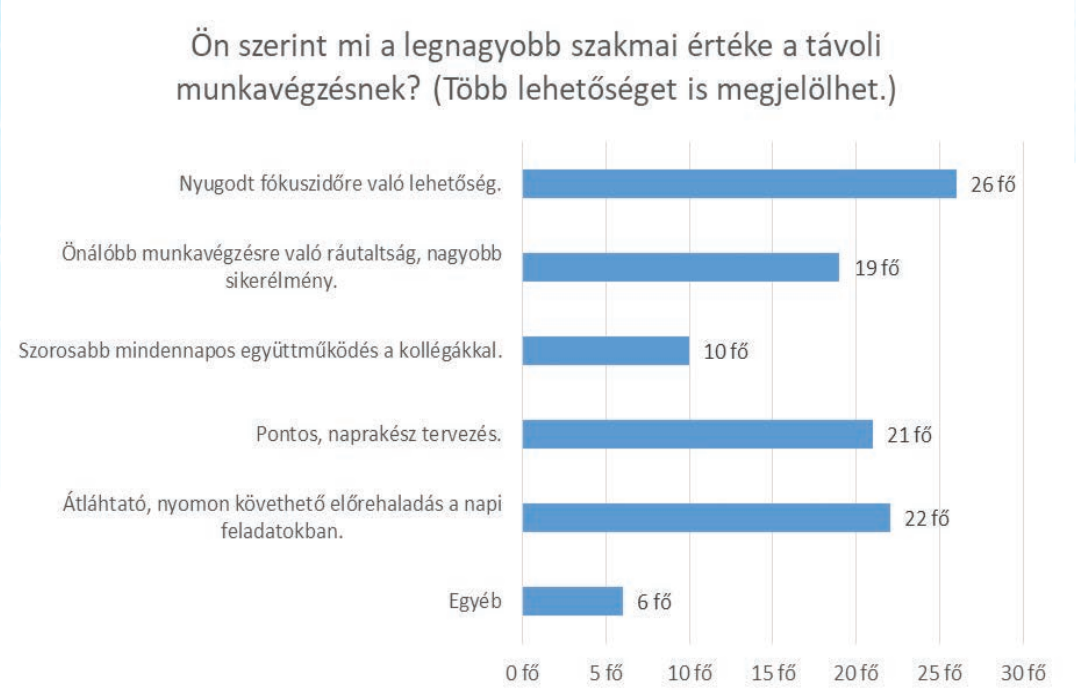
A bevezetés véleményünk szerint zökkenőmentesnek volt mondható, de a „bent” dolgozó kollégáknak is ki kellett venni a részüket, hiszen nem minden található meg elektronikus formában.

A cikk megjelenésének idején, a home office-ban dolgozó kollégák – 71 főnek volt engedélye – már visszatértek a munkahelyükre, közben egy kérdőív segítségével megkérdezték őket, hogy tapasztalataik szerint, mennyire volt szimpatikus részükre ez a munkavégzési forma.

A kérdőívet a megkérdezetteknek „csak” 76 %-a töltötte ki.

A vélemények megoszlottak. Van, akinek tetszett, van, akinek viszont nehézséget okozott az otthoni munkavégzés. A megkérdezettek 55 %-a egy hónapnál több időt töltött otthoni munkavégzés keretében.

Személyes előnyként kiemelhető a rugalmas munkaidőbeosztás az utazási idő megspórolása és a kényelmes munkakörnyezet, hátrányként a munka és privátidő összekeveredése és az otthoni zavaró tényezők (zaj, gyerek, otthoni teendők) kerültek nagymértékben megjelölésre.

A szakmai értékek esetében kiemelkedő a lehetősége a nyugodt fókuszidőnek, bár a kommunikáció és az együttműködés a kollégákkal nehézségekbe ütközött.

Hatékonyság szempontjából közel azonosnak ítélték meg a kollégák a munkahelyi és az otthoni munkavégzést. Természetesen ennek a megállapításnak mindig lesznek hívei és ellenzői is, azt pedig, hogy ebben mi az igazság, a jól megválasztott feladatok, a kollégák hozzáállása és lelkiismerete szab határt.

Minden új bevezetése egyfajta új szemléletet is hoz magával, és azt se felejtsük el, hogy minderre gyorsan és egy „kényszerhelyzetben kellett” átállnunk.

Kérdezhetnénk mi is, hogy mi lesz a jövője az otthoni munkának?

Azt tudjuk, hogy hamarosan az Országgyűlés elé kerülhet a Munka Törvénykönyvének módosítása, amely az otthoni munkavégzés rugalmasabbá tételét célozza. A szöveg már végleges, és ezt figyelembe véve a home office újraszabályozásával a munkaadói és a munkavállalói oldal képviseletei is elégedettek. Ha a parlamenti képviselők megszavazzák a módosítást, akkor a munkavégzés helye azon múlik, hogy a munkaadó és a munkavállaló miben állapodnak meg. Ez tehát azt jelenti, hogy a munkaadó nem kötelezheti folyamatos otthoni munkavégzésre a munkavállalót. Ugyanakkor az alkalmazottak is kérhetik a home office-t.

Ami azt illeti, a jövőben nálunk, a BAKONYKARSZT Zrt-nél sem kívánjuk elvetni a „home office” lehetőségét, hiszen vannak olyan munkakörök és feladatok, melyekben az otthoni munkavégzéssel töltött idő eredményesebb lehet, mint a munkahelyen. Ezenkívül a folyamatosan változó világunkban, ahol majd megjelennek a Z generációs munkavállalók, akár előnyként is említhető a home office megléte.

Stadler Emese

55 ÉVE TÖRTÉNT…FELKÉSZÜLÉS A „DERÍTŐMŰRE”

ÚJJÁÉPÍTIK VESZPRÉM SZENNY- ÉS CSAPADÉKVÍZ ELVEZETŐ HÁLÓZATÁT

Veszprém a vízvezetéki hálózat kiépítése (1896) óta várta, hogy az egyre nagyobb mennyiségben keletkező „szennyes víz” elvezetése és tisztítása megoldódjon. 1902-től kezdődően több terv és ígéret született, de a tényleges megvalósítás megkezdésére 1965-ig kellett várni. A csatornahálózat hiánya gátja volt a város fejlődésének, de naponta okozott kisebb-nagyobb kellemetlenségeket, főként nyári időszakban vagy nagyobb esőzések idején.

A Veszprémi Napló 1965. május 19-i számában egy Szél utcai lakos arról panaszkodik, hogy az illetékesek „Elfelejtettek intézkedni?” Bevezetőben a veszprémi tanács gondosságát dicséri azért, hogy a Szél utcát is aszfaltozták, hálásak is ezért az utca lakói. De azt kifogásolják – lehet, hogy erről megfeledkeztek? – hogy a csatorna a régi maradt. Nem tisztították ki, ott hagyták eldugulva, pedig a csatornakészítők a lefolyórészeket is kiképezték. Az egyik ház előtt is készült egy akna, amely tizennégy ház szennyvizét gyűjti, de a lefolyással bizony baj van. A bűz már szinte elviselhetetlen. Még a zárt ajtók és ablakok mellett is tele a ház a kellemetlen szaggal. Ugyan mi lesz nyáron? Eddig számtalan helyet megjárt a levélíró, volt a körzeti tanácstagnál, az építési és közlekedési osztályon, a Víz és Csatorna Műveknél, a Köztisztasági Vállalatnál, kérte, hogy segítsenek. Az eredmény semmi!

Ugyancsak Veszprémi Napló 1965. május 19-i számában az olvasók és levélírók kérdésére válaszolva (az előbbi panaszos levéllel egy oldalon) a Veszprém Városi Tanács VB Építési és Közlekedési Osztálya részéről Lőwey Jenő osztályvezető főmérnök arról értesítette a lap szerkesztőségét és az olvasókat, hogy a közeljövőben megkezdődik a város csatornahálózatának teljes kiépítése, állami beruházásból. A nagy jelentőségű munka a Jutasról induló főgyűjtő csatorna építésével kezdődik és egyúttal a város teljes csatornázását is elvégzik. E munkák megvalósulásáig egyéb csatornaépítésekre nem kerülhet sor – zárul a szűkszavú közlemény.

Néhány héttel később, a Szél utcai lakók panaszára szintén Lőwey Jenő osztályvezető főmérnök válaszolt. Leszögezi, hogy „nem felejtettek el intézkedni!” – mert Veszprém város nagy részében, így a Szél utcában sincs szennyvízcsatorna. Csak csapadékvíz elvezető árok az utca alsó szakaszán. Az elmúlt évben a Szél utcát járdaszegéllyel és beton folyóka burkolattal látták el azért, hogy a csapadékvíz a felszínen elfolyhasson. Nem feledkeztek meg tehát a csapadékvíz elvezetéséről. Az utca lakói viszont megfeledkeztek arról, hogy a szennyvizet nem szabad az utcára kivezetni, hanem annak befogadására minden háznál derítőt kell létesíteni. Erre a burkolat építéskor mindenkit figyelmeztettünk. Ennek ellenére az utca lakói a szennyvizet továbbra is az utcára folyatják, legnagyobb kellemetlenséget okozva maguknak, embertársaiknak, és természetesen súlyosan vétenek a közegészségügyi előírások ellen is.

Vezető, első oldalas hírként tudósított a Veszprémi Napló 1965. augusztus 24-én arról, hogy „Újjáépítik Veszprém szenny- és csapadékvíz elvezető hálózatát.” A 82 millió forintos beruházás munkálatai augusztus 23-án a kora délelőtti órákban rövid kis ünnepség keretében hivatalosan is megkezdődtek. Az ünnepségen részt vettek a városi pártbizottság részéről Tátrai István, a városi tanács részéről Kovács János elnökhelyettes. Ott voltak a tervező, a beruházó és kivitelező vállalatok képviselői is, ezek nevét a lap nem említi.

A lap részletekbe menően ismerteti a beruházást, aminek költségvetési értéke 82 millió forint, amelyből 16 milliót a derítőmű építésére fordítanak. A tervek szerint még 1965-ben 4 millió forint értékű építési munkát végeznek el, és megfelelő ütemezéssel 1968-ra készül el az új rendszer. A derítőmű a Veszprém-külsői állomás mögötti részen épül, és innen indul a Séd patak völgyében a gerincvezeték egészen a Patak térig. A lakások, intézmények bekötését úgy tervezték, hogy a várost a domborzati viszonyoknak megfelelően szakaszokra osztották és ágvezetékekkel csatlakoztatják a gerincvezetékhez. A már meglévő és használható csatornarendszert is bekapcsolják az új hálózatba.

A tájékoztató kitért arra is, hogy a szennyvízvezeték építésével párhuzamosan megoldják a város csapadékvíz elvezetését. A külszíni vizek majd a derítő érintése nélkül folynak a Sédbe, és így az egységes csatornarendszer mintegy 80 kilométer hosszúságú lesz. A derítőművet biológiai rendszerűre tervezték, és kapacitása napi 25 ezer lakos „ellátását” biztosítja. (A tervezők egy lakosra napi 160–200 liter szennyvíztermeléssel számoltak.)

A tudósítás megállapítja, hogy régi és igen sürgető megoldást igénylő gondja volt Veszprémnek az egységes szennyvízhálózat kiépítése. Eddig a szenny- és felszíni vizek derítetlenül folytak a Sédbe, amelynek egészségtelen voltáról nem kell külön szólni. A város egy részében van ugyan csatornahálózat, amely részben új, de nagy része elavult, régi. Sőt a lakások zöménél csak úgynevezett nyelő-gödrök szolgálnak tisztítóul és derítőül. Az utóbbiakból nemritkán születtek olyan kellemetlenségek – különösen a Dózsavárosban, de másutt is – hogy a nyelő-gödrök megteltek és nemegyszer az utcára folyt a szennyvíz. A csapadékvíz elvezetése sem volt megoldott, amit a veszprémiek a nagyobb esőzések idején, a saját bőrükön tapasztalhattak.

Mindezeken felül más távlati haszna is lesz az új hálózat építésének, – írja a korabeli napilap, – mivel a város többirányú terjeszkedését is gátolja a közművesítés hiánya. E szempontból például megteremtődik annak a lehetősége is, hogy a Felszabadulás útján (ma Jutasi út) az OTP lakások és a honvédségi lakótelep közti rész beépülhessen. Több, a város területén lévő út újjáépítése azért késett, mert nem ismerték a csatornahálózat terveit, a lefektetésének irányait. Ezen utak helyrehozása, a hálózat építése után rövidesen megkezdődik. Itt kell megjegyezni, hogy ennek ellenére is bontanak meg olyan utakat, amelyeket csak egy-két éve hoztak rendbe, de az ilyen nagy munkáknál ezek szinte elkerülhetetlenek.

A munkálatok a tervek szerint megkezdődtek és a hivatásos építők mellett önkéntesek is segítették a tervteljesítést. 1965. október 24-én a Napló arról írt, hogy a Veszprémi Vegyipari Technikum tanulói városfejlesztési munkát vállaltak: november 6-ig összesen kilenc napon át 40 fiatal a város szennyvízelvezető csatornáján fog dolgozni. A munkáért kapott összeget kirándulásra fordítják.

(Korabeli lapokból szemlézte: Kovács Győző

A korabeli képen a Kasza-völgyi csapadék csatorna építése)

10 ÉVE TÖRTÉNT

VÖRÖSISZAP KATASZTRÓFA

KOLONTÁR – DEVECSER – SOMLÓVÁSÁRHELY

Az Ajkai Timföldgyár 10-es számú vörösiszap kazettájának gátja, 2010. október 4-én, a déli harangszóval csaknem egy időben átszakadt. Egymillió köbméter iszap, cunamiként öntötte el a Torna-patak völgyét.

A kilenc áldozatot követelő, és több mint kétszáz sérülést okozó tragédia több mint ezer ember életét változtatta meg gyökeresen a régióban. Mintegy 300 lakóházat és sok ezer hektár művelt területet rongált meg, pusztított el, alig fél óra leforgása alatt, a közeli Kolontár, Devecser, és nem sokkal később Somlóvásárhely térségében.

Vízszolgáltatási szempontból megjegyzendő, hogy a tragédia, az iszaplavina pusztítása a terület vízbázisainak védőterületeit nem érte el. Így a biztonságos vízszolgáltatást a BAKONYKARSZT Zrt. fent tudta tartani a katasztrófa sújtotta területen. A víz és csatornahálózatot ért károkat cégünk technikai eszközei és munkatársai, több „testvércég”: a VASIVÍZ Zrt., a PANNONVÍZ Zrt., valamint a FEJÉRVÍZ Zrt. technikájával és munkatársaival karöltve állította helyre.

NYUGDÍJBAN A „PALOTAI IKREK”

Talán nem rónak meg a nevezettek, hogy „ikreknek” titulálom őket, holott nem születtek egy családba, viszont aktív munkásságuk nagy részét egy helyen, szinte egy időben a palotai „vízműves családban” élték meg. Miattuk is fogalmazhatunk úgy, hogy „családban”, mert mindketten sokat tettek azért, hogy a családias hangulatot érezzék, velük együtt éljék meg munkahelyükön a Várpalotai Üzemmérnökség mindenkori dolgozói.

Makai Ferenc

– Nyugdíjas üzemmérnökség vezető, érdekesen hangzik. Egy kicsit olyan érzés támadt bennem, mint, amikor anno vízműves lettem. Igaz, akkor, mint végzős főiskolás éreztem azt, hogy itt már „feleslegessé váltam”, de kíváncsian vártam a jövőt. Most viszont a kifelé menet érzése némi döbbenetet okoz.

Makai Ferenc az év elejét viszonylag hosszú külföldi utazással töltötte (igaz, még a híre sem volt akkor a pandémiának!), és utána még úgy érezte magát, mint aki egy nyári szabadság után van. A „nyugdíjasság” tényét elfogadva, de kavargó gondolatokkal ültünk le beszélgetni a vízműnél eltöltött évtizedekről, és a jelentős változásokat sejtető jövőről.

– A BAKONYKARSZT Zrt. jogelődjével a Veszprém Megyei Víz- és Csatornamű Vállalattal 1977-ben kötöttem tanulmányi szerződést. Emlékszem a szobatársaimmal leesett az állunk, mikor a nagy fekete Volga bekanyarodott a kollégium udvarára és kiszállt belőle Bendicsek József vezérigazgató úr. Nem semmi volt indulásként egy diáknak! Egy évvel később már a legendás Szeglethy utcai központban, a Harsányi István által irányított Szolgáltatási Osztályon dolgoztam. Üzemeltetési engedélyek felülvizsgálata, állapotrögzítő tervek készítése, egyszóval irodai munka volt a feladatom. Közben letöltöttem a kötelező katonai szolgálatot, aztán, 1981-ben helyeztek át a Szekeres József – Szoboszlay Zoltán vezette Veszprémi Üzemmérnökségre, ahol is a megyeszékhelyen kívüli települések vízellátásáért feleltem. Ekkortájt a vízkorlátozási terv igen fontos dokumentum volt, sokszor kellett „kifeszülnünk”, hogy a vízigényeket ki tudjuk elégíteni. Jó iskola volt, jó kollégákkal az a három esztendő. 1984-ben rövid időre, alig negyedévre Zircre kerültem, helyettesíteni. 1985 tavaszán hívattak a központba, ami azért kétes értékű dicsőség volt, ugyanis nem tudhattam előre, hogy „jó hír, avagy rossz”. Azt máig nem tudom, hogy Zircet akarták-e megmenteni tőlem, vagy tényleg volt abban a három hónapban valami sikeres is, de tény, hogy Szabó Béla főmérnök és Harsányi István osztályvezető urak nem kerteltek. Feladat van számomra Várpalotán, tértek a tárgyra, hozzátéve, hogy természetesen rajtam áll, hogy vállalom vagy vállalom. Mit mondhattam volna: vállalom. Így kerültem harmincöt esztendeje a Várpalotai Üzemmérnökségre.

Makai Ferenc kipróbált, és hát őt is hamar kipróbáló társaságba került, köztük olyan emberekkel, akik nem csak kiváló ismerői voltak szakmájuknak, de a vállalat alapításától, illetve a kezdetektől dolgoztak ott, és kötődtek a munkahelyhez. Olyanok, mint Varga József üzemvezető, Kemény Lajosné vezető adminisztrátor, Schwartz Géza üzemvezető, Rozmán Ferenc, Winter István, Búza István szerelők, hogy csak néhány nevet említsünk a teljesség igénye nélkül. Akkor még kilenc településen üzemeltetett vízellátó, és egy településen szennyvízelvezető hálózatot az „üzemegység”, melynek több mint száz fős kollektívája látta el a feladatot. Ma tizenegy település vízellátó, és tizenhárom település szennyvízelvezető rendszerét üzemeltetjük ötvenhét fős csapattal! Persze, azóta eljutottunk az MTZ-től a Caterpilárig, a Ciklon kompresszortól a JCB verőfejig és a „Varga szivattyú”-tól, amit nevezhetünk akár vödörnek is, a Hondáig. Lecseréltük a Barkasokat és az üzemvitelt is korszerű folyamatirányító berendezések és számítógépek vezénylik.

–Amikor Palotára kerültem, az éppen elkészült Berhida-Ősi vízellátó rendszeren kellett a vízbekötéseket elkészíteni. Minden lakos rögtön akarta és persze tegnapra! Azonnal kiderült számomra: ütőképes gárdával dolgozhatok együtt. Jöttek sorra a nagy munkák és a csőtörések. A Bántai 600 mm-es vezeték fektetése és üzembe állítása, az ajkai és pápai építésvezetőségek irányításával, a 400 mm-es csőtörések, mikor Várpalota két órán belül leürült és totális volt a vízhiány, vagy a berhidai 300-as, mikor egész nap dagonyáztunk a mocsárban, amúgy mínusz tíz fokban. Átvészeltünk egy Berhidai földrengést, amikor is hol magunkon, hol pedig a károsultakon igyekeztünk segíteni. Szóval nem unatkoztunk.

Aztán jött a „nagy dobás”: a „japán projekt”. Hat településen megépült 133,4 km szennyvízcsatorna, 6534 bekötés, 20 hálózati átemelő és 5 szennyvíztisztító telep 1995 és 1998 között. Egy évre rá elkészült 27 km vízvezeték, 726 házi bekötés, 7 nyomásfokozó és 3 medence, és mindeközben elviseltük 130 km gázvezeték fektetését. Nagy menetelés volt, sok munkával és sok-sok túlórával. Hogy jól tették a dolgukat, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy 2001-ben a szennyvízprojektet és a közreműködők közül Makai Ferencet a vízügyi ágazatban elérhető egyik legrangosabb szakmai elismerésben, Lampl Hugó díjban részesítették.

– Az a kitűntetés az összes kollégám érdeme is volt, no és persze a feleségem támogatása nélkül mindez nem lett volna lehetséges, mint ahogy a 2018-ban kapott Waldstein János nívódíj sem, amit a város gazdasági életének fellendítésében, a városfejlesztésben tanúsított tevékenységért adományoz évente Várpalota város önkormányzata. Most egy kicsit Palotától is búcsút veszek, nem csupán a munkahelyemtől. Ugyan Balatonkenesén születtem és onnan Bajára mentem tanulni, utána pedig Veszprémbe kerültem, ahol a családommal éltem és élek ma is, azért a több mint három évtized során „tősgyökeres” várpalotaivá lettem.

Summázva az emberöltőnyi idő eseményeit, Makai Ferenc egy mondatban véleményez: „egészében nem csináltam volna másként”. Azt már csak zárójelben teszi hozzá, hogy azt azért bánja, hogy sem az iskolában, sem később nem tanult meg rendesen valamilyen idegen nyelvet, németet, oroszt vagy angolt.

–A nyelvtudás hiányát a ’90-es években kezdtem igazán érezni, amikor kinyílt a világ a hétköznapi magyar emberek számára. Szerencsére, gyermekeim a nyelvismeret terén nem követték az apai példát. Lányom egy világcég Távol-keleti képviselője, míg a fiam itthon él és dolgozik. Ha van valami – egy-egy kisebb szakmai munkavállaláson kívül –, amiben mostanság kiteljesítem az aktivitásomat, az az „unokavárás”. Remélem sikerrel!

Kemény Kálmán

A házat körülölelő kert gyümölcsfákban, virágokban gazdag. Óriáscserepekben leander, a balkonon futómuskátli özön díszeleg, de a házigazda mégis egy nemrég elkészült, negyven négyzetméternyi térkővel burkolt placc-cal büszkélkedik. A sárgásbarna kövezeten az egyik harmadában fekete térkövekből

vonal húzódik, onnan hat méterre, a placc végében pedig hálóval felszerelt kapu áll.

–Nagyobbik unokám imádja a kézilabdát, – ad magyarázatot a különös kerti „díszre" Kemény Kálmán, a Várpalotai Üzemmérnökség friss nyugdíjasa.

A „státusz" igencsak szokatlan számára, hiszen hosszú idő az a negyvenöt év, amit „lehúzott" a vízműnél, ahol sok minden másra fokuszálhatott, most pedig jobbára csak a ház körüli teendők foglalják le napjait.

–Hivatalosan az év elején lettem nyugdíjas, de még ráhúztam fél évet, – mondja, míg az újonnan épített pincelejáróhoz csatlakozó filagória árnyékába invitál.

–Nem mondom, hogy nem esik jól a „pihenés", főleg az ilyen őszi kánikulában, de hiányzik a megszokott tevékenység, amire igazán jó visszaemlékezni.

–Húsz évesen, 1975-ben jelentkeztem munkára a vízműnél. Akkor alakult a hibaelhárító csoport, ahová szerelőket kerestek. Úgy gondoltam, hogy a vízzel „foglalkozni" jó dolog lesz, hosszú távon biztosítja a munkát és megélhetést. Így is lett. Igaz a fizetés nem volt valami kiemelkedő, de a 12 óra munka, 36 óra pihenő jól kihasználható szabadidőt jelentett.

Az idő pénz, tartja az angol közmondás. Kemény Kálmán megfogadta a népi bölcsességet, amiben segített a kor újdonságként emlegetett gazdasági mechanizmusa. Lehetőség nyílt „vállalkozásra", másodállásban.

–Palotán számos nagyüzem, bánya, kohó, erőmű adott munkát az embereknek. Ezeken a helyeken a hivatalos védőital a szódavíz volt. Ennek a gyártására és forgalmazására álltunk rá. A legjobb időkben pedig Balaton parti vendéglátóegységeknek, Kenesétől Alsóörsig szállítottuk a szódásballonokat. Ennek az üzletnek a rendszerváltás vetett véget. Megszűntek a nagyüzemek, odalettek a megrendelők. Később a négy kisteherautónkat a Péten gyártott egyedi műtrágyák szállítására használtuk fel, '94-től még vagy tíz esztendeig.

Mindemellett az „igazi" munkahelyi tennivalóit sem hanyagolta el Kemény Kálmán. Az idő múltával a rengeteg nehéz fizikai munka új gondolatot adott: lehetne–e a vízműves szakmát kitanultabban is művelni? A korábbi iskolás évei, a Lovassy gimnáziumban megszerzett érettségi jó alapot adott a továbbtanuláshoz. Döntését támogatta a cég és a vizek fővárosába, Győrbe engedte tanulmányokat lefolytatni. Több munkatársával együtt sikeresen teljesítette ezt a küldetést. A megszerzett tudást felhasználva a karbantartók műhelyét az irodára cserélte, hogy új területeken mutassa meg tehetségét.

–A váltásnak azért egészségügyi oka is volt. A hibaelhárításban eltöltött majd' három évtized nem tett jót a csípőízületemnek. Manapság a fiatal kollégáim már el sem tudják képzelni azokat a munkakörülményeket, amikor a munkaterülethez biciklivel jutottunk el, a csövek és egyéb anyagok szállítását a lovaskocsi biztosította, és néhány kéziszerszám jelentett még segítséget a szerelésben. Na, meg az ember termete. Tisza Józsi bácsi, hajdani kollégám kicsi ugyanakkor fürge, ügyes ember volt. A manapság használatos szóval, ő volt a VIP a csatornatisztításnál. A Tési dombon rendszeresek voltak a nagy csatornadugulások. Az elhárítás pedig úgy történt, hogy Józsi bácsi lemászott a 4-5 méter mély aknába, aztán a leadogatott csődarabokból egyfajta hosszabbítható „csőgörényt" eszkábált, amivel kilazította a dugulást. Ha egy-egy hosszabb szennydugó „kiszabadult", Józsi bácsinak igen gyorsan ki kellett mászni az aknából. Volt bizony, hogy derékig sz@ros lett szegény.

Kemény Kálmán hosszú vízműves pályafutása okán, széleskörű ismertségre tett szert a vízműves dolgozók körében, ami sokat segített az Üzemi Tanácsba betöltött vezetői poszt elérésében. Hosszú évekig elnöke volt a testületnek. Az irodai időszak alatt, 2004-től az akkoriban alakult Csipet-Csapat alapítója lett. Lelkesen vetette bele magát a különböző rendezvények: családi nap, vízműves bál, külföldi csoportos utazások szervezésébe.

–Az üzemmérnökségi kirándulások a manapság divatos munkahelyi csapatépítést is szolgálták. Emlékszem az első ilyen szervezésre, ami egy Ópusztaszeri kirándulás volt. Sikerességét bizonyítja, hogy ebből nőtt ki az a számos külföldi utazás: Bulgáriába, Törökországba, Egyiptomba, a horvát tengerpartra, Kréta szigetére vagy éppen a spanyol riviérára, ami nemcsak az üzemmérnökség, hanem szinte az egész Társaság munkavállalóinak érdeklődését felkeltette. De így volt ez az évenként szervezett palotai vízműves bálokkal is, ami a huszonhetedikkel sajnos megszűnt.

A rengeteg energiát és felelősséget kívánó szervezések mostanság alábbhagytak, de az eddigi fő „mozgatórugója" reméli, hogy nem szakadnak meg véglegesen. A rendezvények, utazások sok-sok vízművesnek maradnak emlékezetesek, s talán akadnak folytatók!

–Mostanság a családdal foglalkozok jóval többet. Örömteli, hogy fiam szinte a szomszédban építkezik, így aztán még gyakrabban látjuk az unokákat. Kedves kötelesség, hogy idős szüleimet is elláthatom, hiszen ők is a közelben laknak. Na és itt a ház, a kert, úgyhogy akad tennivaló egy nyugdíjasnak.

L. P.

VIII. TEKER-A-KARSZT

„MENJÜNK EGY KICSIT GYORSABBAN!”

Idén immáron nyolcadik alkalommal került megrendezésre a Teker-a-Karszt kerékpáros túra. A táv és a túra útvonala nem változott: kb. 75 km, a „Balaton kiskör”. A „hivatalosan” jelentkezők száma: hét fő, ugyanakkor a túra kitűzött napja erősen változó volt. Ugyanis a szeszélyes időjárás miatt csak a harmadik dátum lett megfelelő. Ez is csak sok ima elmorzsolása kíséretében, ami viszont ugyancsak segített, mondhatni ideális időnk kerekedett végül. Szélcsendes, kezdetben felhős, de végül napos, 25 °C körüli hőmérséklettel. Vitray Tamást idézve: „Ilyen nincs és még is van!” Az indulás nagyjából a tervezettre sikeredett (csak plusz 10 percet emlegethetünk…), cirka 7:40 körül. Végül tizenöten indultunk útnak.

A csapatot alapvetően gyakorlott kerékpárosok alkották, de ki kell emelni Olma Frigyest és kedves feleségét, Zsuzsát, mint „beugrósokat”. Ők hirtelen ötlettől vezérelve (értsd: bemelegítés/edzés/ gyakorlás stb. hiányában) döntöttek a részvétel mellett. Egyszerűen szerették volna magukat jól érezni egy jó társaságban, hiszen ez a közös kerekezés lényege.

Már az út első kilométerein érződött, hogy az idei résztvevők egy jó tempót menni képes társaság. Utólag pedig úgy vélem, idén amolyan körrekordot mehettünk. Mondom ezt úgy, hogy jómagam csak másodszor tudtam részt venni a kerékpáros túrán, így nagy összehasonlítási alapom még nem lehet.

Idén is megálltunk pihenni a szokásos helyeken és feltöltöttük a folyadékhűtés erősen leürült készleteit (szigorúan védőital!). A szilárd hajtóanyagot (tízórai és ebéd) a Siófok belterületén található lángosozónál, illetve a tihanyi Gödrösnél vettük magunkhoz, mindkét alkalommal egy kicsit többet pihenve, úgy kb. ½-¾ órát. A délidőt egy órával meghaladóan, a tihanyi pihenőnél elköszöntünk Olma Frigyestől és feleségétől, más programjuk lévén. Ekkorra ők már igencsak elfáradtak, de ki kell hangsúlyozni, hogy mindvégig igazi sportolókként, derékul helytálltak, és tartották a változó tempót, ami gyors volt és…, még gyorsabb. Ezúton is szeretnénk nekik még egyszer, külön is gratulálni a teljesítményükhöz!

Tihanyból az út Balatonalmádiba még gyorsabban telt, ami nem csak a rövidebb távnak és szép tájnak volt köszönhető, hanem annak is, hogy kis csapatunk vezetését átvette Kugler Gyula vezérigazgató úr, aki a csapat tagjainak korábbi kérését nem hagyta/hagyhatta figyelmen kívül. Nevezetesen: „Menjünk egy kicsit gyorsabban!”. (Itt jegyezném meg, én ezt egyszer sem hallottam senkitől, és nem is gondoltam rá…). A felvett tempó ekkor 25 – 28 km/h-ra módosult, és nem lehetett senkinek sem ellenvetése a dinamikus haladással kapcsolatosan. Ezzel, a fényéhez már hasonlítható sebességgel, gyorsan elmaradtak mögöttünk a kilométerek, és hamar vissza értünk a starthelyhez Balatonalmádiba. Itt még közösen elfogyasztottunk egy-egy védőitalt, átbeszéltük a nap eseményeit,

majd elbúcsúztunk egymástól és indultunk haza.

Úgy gondolom, ismét sok szép emlékkel és élménnyel lettünk gazdagabbak mindannyian. A korábbiakhoz hasonlóan idén is bátran mondhatjuk: „Jövőre, veletek, ugyanitt…”. Mint ahogy ugyanitt szeretnénk megköszönni Koós Máté kollégánknak az önkéntes és állhatatos szervező munkáját, mely nélkül ez a nap nem valószínű, hogy létrejöhetett volna!

R. P.

LÓGAT-A-KARSZT 2020.

A VERSENY NEM HORGÁSZ SZEMMEL

Langyos nyárias hajnalra ébredtünk szeptember 12-én. Ma van a nagy nap! Horgászverseny a lőrintei Kis-tónál!

Már korán reggel megérkeztünk – részünkről nem sűrűn látogatott – Lőrintei-tavakhoz. A nagyon szép környezetben lévő kulturált halőrháznál szívélyesen fogadott bennünket a halőr.

A főszervező, Borbély család megérkezése után beindult a lázas munka. A kipakolást követően elkezdődött a „nagyüzemi" zsíros-kenyér gyártás. Hamar kivilágosodott, s lassan gyülekeztek a versenyzők és kísérőik is.

Kilépve a szépen felújított halőrházból, üdvözöltük a rég nem látott kedves kollégákat. A szorgos kezeknek köszönhetően mindenkinek bőséges reggeli jutott.

A versenyt sorsolással indították. Akkor dőlt el, ki melyik stéget „nyerte" meg magának. Akik jól ismerték a tó adottságait, kapásból tudták (szó szerint), mi vár majd rájuk. Horgászainknak nem volt más dolguk ezután, mint elindulni a saját helyükre, kipakolni és várni a szerencsét. Később kiderült számomra, hogy mégsem csak a szerencsén múlik a horgászok sikere, s nem ölbe tett kézzel várják a szerencsét, így aztán mégiscsak nevezhető sportágnak, (csakúgy, mint a sakk)! Mindenki egyéni módszerrel és csalival próbálta horogra csalni a kopoltyúsokat.

Napközben két különleges élményben is része volt kis családomnak. Az egyik Blaskó Pityesznél, aki tudomásom szerint a profik közé tartozik horgászatban. Míg ott voltunk és beszélgettünk, rövid 5 perc alatt 2 halat is kifogott! A másik élmény pedig pont az utolsó stégnél az utolsó percekben ért, amikor és ahol megértettem, hogy miért jó a horgászat! Körülölelt a csend, a nyugalom, a szép idő, a gyönyörű, idilli környezet… Kell-e ennél több? Ha még halat is fog az ember az már csupán csak ráadás.

A halőrházhoz visszatérve kiváló séfünk, Bali Ervin jóvoltából remek babgulyást fogyaszthattak el a jelenlévők, de igencsak megcsappant a pálinka, a sör és az üdítő mennyisége is.

Az ebéd után került sor a helyezettek eredményeinek ismertetésére és a díjak átadására.

Talán a versenyzők is egyetértenek velem, a helyezéseknél fontosabbnak tűnt a RÉSZVÉTEL! Aki ott volt, mindenki jól érezte magát a kellemes időben, kellemes helyen a kellemes társaságban.

A többiekhez hasonlóan igazán jól éreztem magam életem első horgászversenyén. JÖVŐRE VELETEK UGYANITT! Hiszen íratlan szabály: a győztes üzemmérnökség szervez a következő évben. Az idei győztes pedig nem más lett, mint Borbély Ádám, a főszervező Borbély Attila fia.

K.V.I.

(Fotókat Takács Györgyi készítette)

HUMÁN HÍRMORZSÁK

Nyugdíjba vonult

Kertész Lajos területi üzemvezető,

Szücs Árpád csőhálózat és berendezésszerelő, karbantartó (Nagyvázsonyi Üzemvezetőség);

Németh József diszpécser (Ajkai Üzemmérnökség);

Kemény Kálmán csőhálózat és berendezésszerelő, karbantartó csoportvezető,

Varga Gyula csatornaüzemi és szennyvíztisztító-telepi gépkezelő (Várpalotai Üzemmérnökség);

Horváth Andrásné laboratóriumi koordinációs főmunkatárs (Központi Laboratórium).

Munkaviszonyuk megszűnt

Samu Tamás csatornaszolgáltatási művezető (Veszprémi Üzemmérnökség);

Gyüre László csőhálózat és berendezésszerelő, karbantartó (Ajkai Üzemmérnökség);

Hoffmann Csaba Zoltán betanított csőhálózat és berendezésszerelő, karbantartó (Zirci Üzemmérnökség);

Pálfy Béla csatornaüzemi és szennyvíztisztítótelepi gépkezelő (Nagyvázsonyi Üzemvezetőség);

Benkő Dalma laboratóriumi technikus (Központi Laboratórium);

Jurák Vlagyiszláv Károly iratkezelési ügyintéző (Informatikai és Iratkezelési Csoport).

Új munkavállalók

Faludi György gépkezelő (Veszprémi Üzemmérnökség);

Illés Tamás villanyszerelő (Ajkai Üzemmérnökség);

Hungler Erik laboratóriumi technikus,

Schreiner Zsuzsa laboratóriumi technikus (Központi Laboratórium);

Gratulálunk

Koós Mátének, kislányuk Borka (2020.06.24), valamint

Jenei-Bodó Brigittának kislányuk Emese (2020.07.17) születéséhez.

Búcsúzunk

Szoboszlay Zoltán és Marton László a Veszprémi Üzemmérnökség, és *Szabó György* a Központ nyugdíjasától.

Stadler Emesee

ÖRÖKKÉ ZOLI BÁCSI

Szoboszlai Zoltán kollégánk ez év szeptemberében, életének 77. évében elhunyt. Mindnyájunknak, akik ismerték őt, és abban a szerencsében volt részük, hogy vele dolgozhattak, gyorsan feltűnhetett, hogy egy igazi problémamegoldó, roppant gyakorlatias, műszaki szakemberrel hozta össze a sors. Bár a hétköznapi életben konzervatív értékrendet vallott, munkájában mindig fogékony volt az újdonságokra és innovatív hozzáállásával komoly inspirációt jelentett a környezete számára.

A Veszprém Megyei Vízmű Vállalatnál 1973. március elsején gépészmérnökként nyert alkalmazást, és egészen a nyugdíjba vonulásáig, 2003. december végéig, a Veszprémi Üzemmérnökség állományában dolgozott. Mivel hosszú és tartalmas szakmai életének zömében az üzemmérnökség ivóvíz üzemén tevékenykedett, szinte fejből fel tudta rajzolni a hozzá tartozó vízellátó hálózatot, remekül ismerve annak topológiáját, hidraulikáját és csomópontjait. Szinte mutatványszámba ment, ahogy bármikor rákérdezve a csőtörés helyére, pontosan tudta az elzárási pontokat és a kizárt területet is. Manapság ezen adatokat a számítógépekből reméljük kinyerni, de a régi kollégák körében még hatalmas tisztelet övezte, azon ősz hajú mestereket, akik álmukból felkelve is tudták ezt a kunsztot.

Zoli bácsi, mindezek mellett közismert volt mérnöki precizitásáról és a mechanikák működéséhez és működtetéséhez való vonzalmáról. Bármikor fordultak hozzá ifjú, vagy kevésbé ifjú kollégái, mindig szívesen segített szakmai véleményével, időt és energiát nem kímélve. Emberi tulajdonságai a hozzá tartozó üzemmérnökségen közmondásosak voltak. Az ifjú kollégáival szinte atyaian bánt, és alapvető jellemvonása volt a kedves optimizmus, a szinte Mikszáth-i életszemlélet, amivel lenyűgözte környezetét. Munkatársait nem alárendelt beosztottként, hanem partnerként kezelte, feltétlen rokonszenvet keltve minden kollégájában. Vízműves karrierje végén, a konzervatív életfelfogás kissé megnehezítette számára, hogy a sebesen változó jogi és műszaki környezetbe asszimilálódjon. Ugyanakkor a rá jellemző kitartás és elhivatottság révén megoldotta ezt az élet által rá rótt feladatot is, és még, mint nyugdíjas műszaki tanácsadó segítette a Műszaki Osztály munkáját.

Szakmai kvalitására bizonyíték, hogy a Magyar Hidrológiai Társaság Veszprém Megyei Területi Szervezete Kulacsos Hidrológus elismerésben részesítette, és szakmai munkája minden Veszprém megyei mérnök kolléganő és kolléga előtt közismert volt. Egy igazi vidám, kedves, jóravaló mérnökembert vesztettünk el általa, de mi, akik voltunk oly szerencsések, hogy ismerhettük őt, örökké a szívünkbe zártuk kedves alakját, és megilletődötten gondolunk arra, hogy a Veszprémi Üzemmérnökség üzemeltetési területére eső felhasználóink (akkoriban még fogyasztóknak hívták őket) nem is tudják, mennyi mindent köszönhetnek annak a számukra ismeretlen embernek, akire mi veszprémi dolgozók örökké csak Zoli bácsiként gondolunk.

S. F.

BAKONYI KARSZTVÍZ
BAKONYKARSZT VÍZ- ÉS CSATORNAMŰ Zrt.

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
A szerkesztőség és a kiadó címe: Veszprém, Pápai út 41. Tel.: (88) 411-141.
Felelős szerkesztő: Laki Pál. Felelős kiadó: Kugler Gyula vezérigazgató.
Nyomda: OOK-PRESS Kft.
Felelős vezető: Szathmáry Attila ügyvezető igazgató.
Készült 1.500 példányban.